

**“Ik werd dood-
gewoon verkocht.
Voor hoeveel heb ik
nooit geweten”**

LOVERBOY- PRAKTIJKEN MODERNE SLAVERNIJ

“Gruwelijk.” Zo noemt schrijfster Patricia Perquin de verhalen van loverboy-slachtoffers. Het misbruik van vaak minderjarige meisjes is een van de meest ernstige misdrijven van deze tijd, ook in België. Op bezoek bij de meisjes van het Nederlandse opvanghuis Vlinderhuis: “In Antwerpen gebeuren dingen waar ze niet over willen praten.”

Tekst: Joanie de Rijke

Zeventien was ze toen ze binnenkwam. Een mooi meisje met een lange bruine vlecht en lichtgroene ogen. Sinds negen maanden woont ze in het Vlinderhuis, een opvang in Nederland voor meisjes die in handen vielen van een loverboy en zich los willen maken van een verleden vol geweld, drugs en gedwongen prostitutie. Kiki is haar schuilnaam. Ze glimlacht flauw als ze het uitspreekt, ze moet nog wennen aan haar leven in de schaduw. De schaamte was groot toen ze bij het Vlinderhuis aanklopte. Omdat ze behalve slachtoffer, ook dader was. Een lovergirl. Ze ronselde meisjes voor de prostitutie, in opdracht van haar loverboy. “Ik heb meer dan tien meisjes in het ongeluk gestort.”

Op haar twaalfde kreeg ze voor het eerst met zo'n loverboy te maken: Cedin, een jongen van 23. Sindsdien ging het pijlsnel bergafwaarts. Van drugshandel tot groepsverkrachting, zelfs mensenhandel. Ze werd zelf verkocht, verpatst van de ene bende aan de andere. Moest onder dwang een tatoeage laten zetten waaruit bleek van wie ze 'eigendom' was. Het geweld waar ze mee te maken kreeg, heeft zware trauma's veroorzaakt. Zodra ze haar ver-

haal begint, kijkt ze strak voor zich uit. Ze ratelt het af, bijna een uur lang. Zonder op te kijken, toonloos, geen spootje emotie. Alleen als ze over haar hond spreekt, kijkt ze me aan en veert ze recht. “Het is een labrador, een jaar oud. Ik heb hem van Anita gekregen (*de oprichtster van het opvanghuis; red.*) en ik ben helemaal dol op hem. Door mijn hond hou ik dit vol; ik moet er zijn om voor hem te zorgen. Hij is de enige die ik echt vertrouw.”

Loverboy

Ze heeft een baan, een woonplek waar ze zich veilig voelt en een dier waar ze om geeft. De tatoeage wordt stukje bij beetje weggehaald met laser.

KIKI: “Eindelijk is er structuur in mijn leven. De afgelopen jaren waren één grote chaos. Ik was elf toen mijn moeder door een mislukte operatie een tijdje in een rolstoel terecht kwam. In diezelfde periode stierf mijn oom, waar ik stapelgek op was. Hij werd door een paar dronken Polen omver gereden op zijn fiets en was in één klap dood. Ik voelde me eenzaam in mijn verdriet. Ik mocht van mezelf geen plezier meer maken. Toen ik een jaar later Cedin leerde kennen, dacht

ik dat er voor het eerst weer iets positiefs in mijn leven gebeurde. Ik zag de man van mijn leven in hem. Hij was knap, stoer en reed rond in een dure auto. Dat hij elf jaar ouder was, maakte me niet veel uit, jongens van mijn leeftijd vond ik niet interessant. Cedin en ik zagen elkaar iedere dag. Mijn ouders dachten dat ik na school bij vriendinnen was.

»In het begin was alles superleuk, maar na een paar weken ging het mis. Toen ik eens zei dat ik door buikpijn geen seks wilde, schold hij me uit en haalde hij een pistool boven. Hij nam de kogels eruit, stopte er eentje terug en draaide aan het magazijn. Hij zette de loop tegen mijn hoofd en riep dat ik dat moest herhalen. Ik kende zijn driftbuien en deed huilend wat hij zei. Hij haalde de trekker over en ik hoorde 'klik'. Hij heeft me die nacht drie keer verkracht.

»De volgende morgen ging ik naar huis en vermeed ik alle contact met hem, maar een week later stond hij ineens op het schoolplein. We moesten praten, zei hij en hij trok me mee, terwijl mijn klasgenoten erbij stonden. In zijn auto werd hij woedend. Hij liet zich niet zomaar afschepen, zei hij. Want hij had de laatste maanden alles voor mij be-

taald en nu was het tijd om iets terug te doen. Als ik seks had met een paar van zijn vrienden, zou dat genoeg zijn om hem af te betalen. Ik rende de auto uit en riep dat ik zoiets nooit zou doen. Daarna liet hij zich een tijdje niet zien, al stuurde hij wel elke dag lieve berichtjes. Dat het hem speet en dat ik niet bang voor hem hoefde te zijn. Ik was stom genoeg om hem te geloven. Een paar weken later waren we weer samen.”

Al snel herhaalde het scenario zich. Omdat de loverboy van Kiki nog altijd geldproblemen had, overtuigde hij haar drugs te verkopen. Toen ze te vaak begon te spijbelen, nam de school contact op met haar ouders. Die kwamen erachter dat Cedin als zware crimineel bekendstond. Binnen een week zat Kiki in een instelling van Jeugdzorg.

Doorverkocht

Na een periode van vallen en opstaan leerde ze op internet een jongen uit Amsterdam kennen: Michael, veertien jaar ouder.

KIKI: “Na meer dan twee maanden wilde ik hem in het echt zien. Ik zei tegen mijn ouders dat ik naar een vriendin ging, maar ik ▶

“Al dat geweld maakte me zo bang dat ik mezelf één ding voorhield: ik kon maar beter doen wat de bendeleden zeiden.”

nam de trein naar Amsterdam. In het echt bleek Michael nog veel leuker en al snel was ik smoorverliefd. Een vriend van Michael belde de school met een smoes en mijn ouders merkten niets omdat ik normale uren deed. Michael en zijn vrienden bleken lid van een bende, de *Royal Family*, allemaal met pistolen en messen op zak. Ik was getuige van een dodelijke steekpartij op straat. De politie pakte de verkeerde op, maar die voor de moord veroordeelde houdt zijn mond, want hij is lid van dezelfde bende en blijft trouw aan zijn 'broeders'. Al dat geweld maakte me zo bang dat ik mezelf één ding voorhield: ik kon beter doen wat ze zeiden, anders zou mij ook iets vreselijks overkomen.”

Op een dag wordt Kiki aan haren en voeten door Michaels vrienden naar de slaapkamer gesleept, op bed vastgebonden en verkracht.

KIKI: “Het waren een stuk of tien jongens. Dit was mijn bijdrage om bij de groep te horen, zeiden ze. Als ik er ooit met iemand over zou praten, zouden ze mijn familie afmaken. Na alles wat ik had gezien, wist ik dat ze het meenden. Vanaf toen dwong Michael me om seks te hebben met anderen, waar hij voor werd betaald. Omdat ik niet zo lang van school kon wegblijven, bracht hij de klanten naar mij, soms zes of zeven per avond. Ik had seks met hen in de auto, ergens op een afgelegen plek. Mijn ouders hadden totaal geen idee. Zo ging het maandenlang door, ik leefde in twee werelden en hield ze voor elkaar verborgen. Maar het werd steeds erger. Op een avond zat ik bij Michael thuis. Hij moet iets in mijn blikje Red Bull hebben gedaan. Uren later werd ik wakker. Ik was in de flat van

een oudere man, een Antilliaan die ik bij Michael thuis had ontmoet. Hij vertelde me vlakaf dat ik vanaf nu bij de *Crips* hoorde. Ik was doodgewoon verkocht. Ik heb nooit geweten voor hoeveel.”

Lovergirl

Via de oudere man, James, kwam Kiki opnieuw in de prostitutie terecht. Als ze protesteerde, werd ze bedreigd en geslagen. Ze zat onder de blauwe plekken, maar nooit op haar gezicht, zodat niemand er iets van zag. Haar dubbellevens gingen gewoon verder.

KIKI: “Mijn ouders wisten niet dat ik meer dan één gsm had. De ene gebruikte ik voor mijn normale leven, de andere verstopte ik. Ik schaamde me dood, mijn ouders mochten er nooit achter komen. Ze zouden me meteen opnieuw in een instelling laten opnemen. Maar ik was vooral doodsbang voor James. Hoe walgelijk het was, ik durfde niet weg te lopen. Thuis werd ik woedend van elke opmerking van mijn ouders. Ik begon ook meer drugs te gebruiken zodat ik constant wazig was als ik voor James moest werken. Ik kreeg trouwens meestal drugs van een van de jongens. Hasj, GHB, zolang ik er maar rustig van werd. Hoe minder last, hoe beter.”

Net voor haar 16e werd Kiki opnieuw verkocht. Dit keer aan een man van 25, Giorgino. Via hem raakte ze aan de coke en werd ze meermaals verkracht. Na een paar weken moest ze al die cocaïne terugbetalen door ofwel voor Giorgino als prostituee te werken ofwel door meisjes te ronselen. Deed ze dat niet, dan zou hij haar ouders alles vertellen.

KIKI: “Ik zou wel meisjes helpen ronselen, zei ik. Maar dat viel erg tegen, ik had geen idee hoe ik het vertrouwen van iemand moest

Anita De Wit zette in 2007 de stichting StopLoverboysNu! op poten, nadat haar eigen dochter jarenlang slachtoffer was van verschillende loverboys.

winnen. Mijn 'werkterrein' bestond uit discotheken. Een andere vrouw heeft me geleerd hoe het moest. Toen ik eens 'beet' had, babbelde ze mee. Ze was superaardig tegen het meisje. Aan het eind van de avond gaf het meisje, Sofie heette ze, haar telefoonnummer om nog eens af te spreken. Ze was nog geen achttien en een heel leuke meid. In het begin gingen we samen winkelen en gaf ik haar zo veel mogelijk cadeautjes. Daarna eindigden we meestal in een coffeeshop, waar Giorgino dan toevallig binnenkwam. Na een paar weken hoefde ik niets meer te doen, hoorde ik van Giorgino. Hij had Sofie in zijn auto gefilmd terwijl ze seks met hem en een andere man had. Daarna kwam er nog een derde man, ook dat werd gefilmd. Sofie kon de films terugkopen.”

Inmiddels gaat het redelijk goed met Kiki.

KIKI: “Ik heb genoeg plannen. Ik

ben bezig met mijn rijbewijs, wil mijn school afmaken en mijn job blijven doen zodat ik op mezelf kan gaan wonen. Ook het contact met mijn ouders is hersteld. Een deel van het verleden heb ik verwerkt, de rest zal ook wel lukken. De laatste tijd droom ik vaak dat iemand mijn keel dichtknijpt. Of ik zie iets op tv dat herinneringen bovenbrengt. Ik ben nog altijd bang, maar daar wil ik niet te veel aan denken.”

Eén keer heeft ze aangifte gedaan.

KIKI: “Van de allereerste jongen. Er is voor zover ik weet niets van gekomen. Ik denk niet dat ik de bendes durf aan te geven. Hoewel ik foto's en telefoonnummers heb die misschien als bewijs kunnen dienen. Laat mij voorlopig nu maar rustig met mijn hond leven. Met hem ben ik gelukkig. Vroeger was ik verliefd op al die rare gasten, maar als ik dat vergelijk met wat ik voor mijn hond voel, dan ben ik nu pas echt verliefd.”

Nieuwe tactieken

Ze zijn veel bezig met dieren in het Vlinderhuis. Training met honden of paarden. "Dieren hebben een genezend effect. Kijk maar naar Kiki", zegt Anita de Wit naast haar protegee. In 2007 zette de Wit de stichting StopLoveboysNu! op poten. Aanleiding was haar eigen dochter, die jarenlang slachtoffer was van verschillende loverboys.

ANITA DE WIT: "Sindsdien is het heel hard gegaan. Er wonen op het moment 9 meisjes in het Vlinderhuis. De jongste is 14, de oudste 24. Het zijn allemaal Nederlandse meisjes en één uit België. Veel meisjes van hier hebben ook in Antwerpen gewerkt. Ik weet niet wat daar gebeurt, want geen van hen wil over Antwerpen praten. Ik weet van een meisje dat ze voor sm-klanten naar Antwerpen moest. Erover klikken betekende haar dood, was haar duidelijk gemaakt. Ze zijn allemaal bang als Antwerpen wordt genoemd, kennelijk gaat het er daar heel hard aan toe."

Volgens de officiële cijfers over slachtoffers van loverboys in Nederland – inclusief buitenlandse meisjes die tot prostitutie gedwongen worden – gaat het om circa 1.200 gevallen per jaar. Maar dat is het topje van de ijsberg, volgens de Wit. Naar schatting zijn het een paar duizend slachtoffers.

DE WIT: "De tactieken van de loverboys zijn veranderd. Ten eerste worden de meisjes steeds jonger. Ik ken een slachtoffertje van elf jaar. Loverboys vinden hun prooi nu ook in razend tempo via de sociale media. Cadeautjes zijn er niet meer bij. In het begin is er gewoon leuk contact, tot er een afspraakje volgt. Soms loopt dat goed af, maar het gebeurt ook dat een meisje meteen wordt meegenomen en door de loverboy en zijn vrienden wordt verkracht. Ze schelden haar uit, maken opnames met hun telefoons en dan hangt ze. Een paar dagen maakt hij nog een afspraak en als ze niet opdaagt, dreigt hij de beelden op internet te zetten of haar familie iets aan te doen. De meisjes worden meegenomen naar een prostitutiehuis en vaak opzettelijk verslaafd aan drugs gemaakt. Eigen-

lijk is het moderne slavernij.

»Een andere verschuiving zijn de lovergirls. Die zien we steeds vaker opduiken. Meiden die zoals Kiki zelf slachtoffer zijn van hun loverboy. Ook voor deze lovergirls gebruiken is het internet de meest makkelijke manier om slachtoffers te vinden. Lovergirls zien er stoer en goed gekleed uit. Hun slachtoffers zijn vaak jong en kijken naar hen op. Ze zetten een meisje aan tot spijsbelen, iets kleins te stelen, alcohol te drinken, te roken. Steeds een stapje verder, tot ze haar afleveren bij hun loverboy."

Omdat de meisjes telkens maar een paar uur weg zijn, merken de ouders vaak niets. Volgens de Wit denken ouders dat ze met een op hol geslagen puber te maken hebben en zoeken ze er niet meteen iets anders achter. Het overkwam

Slachtoffers én daders komen niet alleen uit probleemgezinnen, maar uit alle lagen van de bevolking.

haar ook met dochter Jacqueline.

DE WIT: "Plots begon ze zich mooi aan te kleden en verzorgde ze haar haren. Ik was blij dat ze wat meer aandacht aan haar uiterlijk besteedde. Soms kan het lang duren voor ouders werkelijk weten wat er aan de hand is. Ze zien dat hun kind verandert, maar kunnen niet aantonen waarom. Meiden zijn ook slim in het verstoppen van allerlei zaken, tot blauwe plekken toe. En als hun ouders het wel zien, zeggen ze dat ze van hun fiets zijn gevallen. Ze zijn meesters in het liegen. Zelfs al zien ouders dat hun kind afglijdt en aan de drugs raakt, dan hebben ze nog altijd geen flauw benul dat hun dochter in de prostitutie zit."

Angst voor aangifte

Loverboy-slachtoffers zijn doorgaans jong, naïef en vatbaar voor aandacht. Dikwijls gaat het om

meisjes die gepest worden en dus kwetsbaar zijn. Een loverboy pikt zo'n type er makkelijk uit. Hij stapt niet op het populairste meisje van de groep af, maar juist op degene die er buiten valt. De slachtoffers zijn zeker niet alleen jongeren uit probleemgezinnen, zoals het cliché wil. Ze komen uit alle lagen van de bevolking, met de meest uiteenlopende achtergronden. Voor de daders geldt hetzelfde.

DE WIT: "Het zijn vaak allochtonen, maar er zijn ook Nederlandse jongens actief. De jongste dader is 12. Hij ronselde meisjes voor oudere familieleden. De oudste is 49, een Nederlandse man die in een bar werkte en zelf kinderen had. Hij was geen macho met een gespierd lichaam, hij versierde meisjes door de vaderfi-guur uit te hangen. Hij was zoge-

del bezighouden handenvol werk hebben en doen wat ze kunnen. Het probleem is de politiek. Er zou veel meer geld en mankracht vrijgemaakt moeten worden zodat aangiftes en onderzoek niet jarenlang aanslepen. Dat is een van de meest frustrerende aspecten van dit probleem. De slachtoffers worden in een instelling opgenomen terwijl de daders vrij rondlopen. Daarom is voorlichting zo belangrijk. We gaan naar scholen, proberen zo veel mogelijk jongeren en hun ouders te bereiken. Ik pleit ook voor een grotere sociale waakzaamheid. Het kan tenslotte je dochter of je buurmeisje zijn."

Met de meeste meisjes die in het Vlinderhuis hebben gezeten, gaat het goed. Ze kunnen zo lang blijven als ze willen, al duurt het jaren. Sommigen keren terug naar hun oude leven en staan later toch weer bij Anita op de stoep. Ook dat is geen probleem voor de Wit. "Ze moeten weten dat ze altijd onvoorwaardelijk welkom zijn."

Haar eigen dochter is nu 23. Hoewel ze een tijdlang probeerde te stoppen, keerde ze toch terug de prostitutie in, de laatste keer uit vrije wil, zonder loverboy.

DE WIT: "Ze zegt dat ze haar *shit* zelf wil uitzoeken. Dat begrijp ik, al vind ik het natuurlijk erg dat ze hiervoor kiest en ik daar machteloos tegenover sta. Als ze haar loverboy nooit was tegengekomen, dan had ze daar nu nooit gezeten. Wekenlang liep ik haar vroeger te zoeken op straat als ze weer eens verdwenen was. Ik was wanhopig. Daarom is dit centrum ontstaan. Vaak zijn de meisjes alles kwijt: hun toekomst, geld, familie, vrienden, hun eigenwaarde. Ik help ze om weer een leven op te bouwen. Toen ik begon, nam ik me voor dat het al goed was als ik er maar één kon helpen, maar het zijn er veel meer. Dus gaan we door."

De Meisjes van Mevrouw de Wit door Patricia Perquin wordt uitgegeven door WPG Uitgevers, telt 296 bladzijden en kost 17,95 euro.

zegt bezorgd of de meisjes wel goed zouden thuiskomen en bracht hen dan zelf weg. Ze kwamen alleen pas de volgende ochtend thuis."

Het grote probleem is strafrechtelijke vervolging. Het blijkt enorm moeilijk om loverboys veroordeeld te krijgen. Meestal is er gebrek aan bewijslast.

DE WIT: "Vaak is het woord tegen woord. Eén meisje tegenover zeven jongens die allemaal beweren dat ze keihard liegt. Begin er maar aan. Ze liegt niet: ik zie alle blauwe plekken, messteken en wonden van uitgedrukte sigaretten. Maar de angst en schaamte zijn dikwijls zo groot dat een slachtoffer er niet eens aan denkt om naar de politie te stappen. Meestal komt er dus geen aangifte. En als er al eens iemand wordt veroordeeld, is het hooguit voor een maand of 0.

»Vroeger had ik veel kritiek op de politie, maar nu zie ik dat de teams die zich met mensenhan-